

РЕШЕНИЕ

№ 4141

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2819** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], чрез адв. К. Ч. от САК, срещу Решение № 20035125 от 07.02.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 11-и състав, постановено по нахд № 12422/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-006818 от 11.08.2018 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) С., с което на основание чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.11 от Наредба № 7/1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване (Наредба № 7).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът твърди, че районният съд неправилно е приел за доказано вмененото нарушение, каквото не е извършил. Излага съображения за липса на реквизити по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН поради неяснота какви действия е следвало да извърши работодателят, за да ограничи достъпа на външни лица. Счита, че изложените в АУАН и НП обстоятелства не описват съставомерно нарушение, което се осъществява чрез бездействие, тъй като

липсва нормативноустановено задължение за работодателя по осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд (БЗУТ) по смисъла на чл.413, ал.2 КТ, вр. чл.11, ал.1 от Наредба № 7. Същевременно, описаните в АУАН и НП обстоятелства не съответствали на задължението на работодателя да предприеме мерки за ограничаване на достъпа на външни лица до строителния обект. Поддържа, че на обекта е имало поставена плътна ограда с обозначителни табели, че е забранено влизането на външни лица. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” С. чрез процесуалния си представител юкр. М. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 07.02.2021 г. по нахд № 12422/2020 г., СРС, НО, 11-и състав, е потвърдил НП № 22-006818 от 11.08.2018 г., издадено от директора на ДИТ С., с което на основание чл.413, ал.2 от КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.11 от Наредба № 7.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя З. М. П., на свидетел на наказаното лице А. П. М., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл.34 ЗАНН, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. По приложението на материалния закон съдът е изложил мотиви за доказаност на нарушението, доколкото на инкриминираната дата на строителния обект, стопанисван от жалбоподателя, не били предприети мерки за ограничаване на достъпа на външни лица до територията на обекта. Приел е за неоснователни възраженията на дружеството за липса на годеен субект на отговорност. Подробно е обсъдил липсата на основание за приложение на чл.28 ЗАНН и съответствието на санкцията с обществената опасност на нарушението.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 11-и състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Вменената за нарушена норма на чл.11, ал.1 от Наредба № 7 урежда императивно правило, че територията на предприятието се огражда и/или се предприемат други

мерки за ограничаване достъпа на външни лица. По силата на пар.1, т.3 от ДР на Наредба № 7 "предприятие" е понятието, определено в § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда - всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд. Вярно е, че касаторът няма качеството на работодател на завереното на обекта лице С. Й. А., който не е имал сключен трудов договор с него, но съгласно чл.1, ал.2 от Наредба № 7 тя се прилага във всички предприятия и места, където се осъществява трудова дейност съгласно чл. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ). Нормата на пар.1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ разширява понятието "Работодател" освен до това, определено в § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, така и до всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. В случая, тази отговорност е за [фирма], като лице, стопанисващо строителния обект и работодател на част от физическите лица, установени в него при процесната проверка. Ето защо е изцяло неоснователно възражението му, че не е субект на задължението по чл.11, ал.1 от Наредба № 7 – да ограда и/или да предприеме други мерки за ограничаване достъпа на външни лица.

Използваният израз в нормата „други мерки“ е указание за логичната невъзможност да се състави изчерпателна нормативна уредба на подходящите мерки. По тази причина е изцяло неоснователен доводът на касатора, че описанието на нарушението по смисъла на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН следва да включва изрично посочване какви конкретни действия е следвало да предприеме задълженото лице, за да не допусне нарушение на чл.11, ал.1 от Наредба № 7.

Възприетият от законодателя подход е да уреди резултата от дължимото поведение – да се ограничи достъпа на външни лица. В случая, този резултат не само не е постигнат, но и на строителния обект е заварено лице, което без да има трудови правоотношения с [фирма] е изпълнявало строителни дейности – работи на машина за рязане на газобетонни блокчета. От използвания в нормата израз „ограничи“ касаторът извежда извод за липса на изрична забрана за присъствие на външни лица на строителния обект. Дори той да се приеме за обоснован, то буквалното тълкуване на нормата не може да доведе до недопустим от същата резултат - на обекта да се допусне до работа външно лице, без уредени правоотношения с лицето, носещо отговорност за осигуряване на БЗУТ по смисъла на пар.1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ - всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, каквото качество касаторът несъмнено притежава към датата на проверката на 10.06.2020 г. по отношение на строителния обект в [населено място], м. „М. долина“, район „Студентски“, УПИ VII-2218. Последното обстоятелство несъмнено се установява от показанията на А. М. – технически ръководител на обекта, според които именно в този ден започнали работа на обекта.

Обосновано решаващият съд е кредитирал показанията на актосъставителя, според които обектът имал ограда, но проверяващите влезли безпрепятствено в него, тъй като „вратата била широко отворена, като разтворена". Всеки външен човек можело да влезе, малко след това влезли собственици на жилища и се разхождали свободно. Актосъставителят категорично установява, че лично е видял С. А. да работи с машина. Техническият ръководител М. установява, че не е бил в началото на проверката, а в момента на пристигането му на обекта, вратата вече била затворена. Правилно, както с оглед на времевия момент, така и съобразно заинтересоваността на

свидетеля, неговите показания не са кредитирани в частта за наличието на ограда в изпълнение на изискванията на чл.11, ал.1 от Наредба № 7.

Безспорното установяване на външното лице С. Й. А. на строителния обект, по време на проверка на 10.06.2020 г. е категорично указание за осъществяване на състава на нарушението по чл.11, ал.1 от Наредба № 7 от лицето, носещо отговорност по смисъла на пар.1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ. Противно на твърдяното от касатора, за коректното описание на нарушението по смисъла на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН не е необходимо посочването на конкретните действия, които е следвало да извърши работодателят, за да ограничи достъпа на външни лица. Подобно нормативно изискване липсва в нормата на чл.11, ал.1 от Наредба № 7, която указва резултата – да се ограничи достъпа на външни лица. Съобразно него, в АУАН и НП не е допуснато нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН с коректното описание на нарушението, че работодателят не е предприел мерки за ограничаване достъпа на външни лица до територията на обекта.

Съгласно съответната санкционна разпоредба на чл.413, ал.2 КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Районният съд обосновава е възприел изложените от АНО мотиви за налагане на санкция малко над законоустановения минимум – с нарушението са изложени на риск здравето и живота на работещите на обекта, като не само е допуснато външно лице да бъде установено на обекта, но и същото е било ангажирано с режеща машина, което пряко застрашава здравето и живота му.

Като е достигнал до идентични правни изводи изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, респ. липса на твърдяното отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 27.10.2020 г. на СРС, НО, 107-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20035125 от 07.02.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-и състав по нахд № 12422/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Главна инспекция по труда - Дирекция “Инспекция по труда” С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

